

Ve světové literatuře se odpradávná objevují prvky z cizího, dalekého, někdy i neznámého prostředí, ať už se jedná o pojmenování rostlin, ovoce, zvířat a věcí, názvy míst, popis lidí, jejich vzhledu a obyčejů, nebo o přímé zobrazení vzdálených a neznámých zemí, jejich obyvatel a jejich života. Přítomnost cizokrajných prvků v nesčíslné řadě literárních děl nabývá někdy výrazné převahy, stávají se jejich tématy, motivy atd., a to v poezii, próze či dramatu. Tato díla patří často ke klenotům světové literatury, stejně jako jiná téhož druhu nacházíme v zábavné a populární četbě. Přes jejich rozdílnost a literární úroveň je spojuje právě záliba v cizokrajnosti, tzv. exotismus. Slovo exotický je řeckého původu, prefix exo znamená ven, mimo, vně, z čehož vyplývá, že základním rysem veškeré exotické literatury je cizorodost, odlišnost. Exotismus v literatuře je neoddělitelně spjat s dějinami lidstva, vývojem společenských mravů, dějinami myšlení, filozofie, a dokonce i náboženství. Váže se k němu také technický pokrok, který se stal předpokladem objevitelských cest a poznání světa. V souladu s těmito evolučními změnami nabývá exotismus v literárních dílech různých a mnohotvárných podob.

Pro svou diplomovou práci jsem si vybrala sledování základních proměn exotismu v české a francouzské literatuře od 18. století do 20. století. Při této práci jsem mohla uplatnit své znalosti francouzské literatury, které jsem nabyla díky svému původu a předchozímu studiu. V rodinném prostředí jsem se přitom od dětství seznamovala s tahitskými reáliemi, které patří od konce 18. století ke zdrojům exotismu, a ostrov Tahiti stál přímo u zrodu tzv. mýtu o ztraceném ráji a urozeném divochu.

Četba a studium bohaté francouzské literatury věnované Tahiti a exotismu byly pro mne podnětem k pokusu vystopovat a najít v české literatuře díla podobného zaměření. Na počátku tohoto hledání jsem se snažila nalézt knihy a texty českého původu, které se vztahují přímo k Tahiti.